

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce K.V., zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti žalovanému Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2014, čj. 1694/DS/14-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2014, čj. 1694/DS/14-3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 28.5.2014, čj. 649/OD/14-13/Rsz (*dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání řidičského průkazu České republiky, jelikož žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) – *(dále jen „ZSP“ nebo „zákon o silničním provozu“)*. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce žalobu odůvodnil tím, že ačkoliv je žalobou napadáno rozhodnutí žalovaného, žalobce poukazuje na to, že žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí s odůvodněním sice poměrně rozsáhlým ale podle názoru žalobce nepřezkoumatelným, přičemž tuto nezákonnost spatřuje jak v napadeném rozhodnutí, tak v prvoinstančním rozhodnutí, které mu předcházelo.

3. Žalobce podal dne 8.1.2014 u správního orgánu I. stupně žádost o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského oprávnění ve smyslu příslušných ustanovení zákona o silničním provozu. Podle § 82 odst. 1 ZSP lze řidičské oprávnění vydat osobě, která splňuje podmínky podle § 82 odst. 1 písm. a) - g), přičemž řidičské oprávnění se vydá osobě, které bylo uděleno řidičské oprávnění. Jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění je podle § 82 odst. 1 písm. d) ZSP, že osoba má na území České republiky obvyklé bydliště. Žadatel, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, je povinen předložit doklad prokazující obvyklé bydliště nebo jiný důkaz k jeho prokázání. Žalobce při podání žádosti k prokázání obvyklého bydliště předložil a) potvrzení o přechodném pobytu a potvrzení o podání žádosti, kterými doložil, že nejpozději od 1.7.2013 pobývá na území České republiky, když jeho hlášená adresa je v Karlových Varech. Současně předložil b) výpis z živnostenského rejstříku dokládající jeho profesní vazby s tím, že na území ČR podniká od 30.7.2013. Předložil na výzvu správního orgánu c) aktuální pracovní smlouvu s dodatkem s tím, že závislou pracovní činnost vykonává v SRN. Předložením potvrzení o přechodném pobytu a výpisu z živnostenského rejstříku žadatel prokazuje osobní a profesní vazby k České republice s tím, že zároveň vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost v jiném státě, a to v Německu. To, že se žadatel pravidelně vrací na území ČR z důvodu osobních vazeb, dokazuje dokladem o výkonu podnikatelské činnosti na území ČR, což je dostatečná vazba. Dále žadatel doložil d) doklad o daňovém identifikačním čísle.

4. Správní orgány zcela pomíjejí, že žadatel v řízení o vydání řidičského oprávnění sice má důkazní povinnost, ale o splnění této důkazní povinnosti je správní orgán povinen žadatele řádně požádat, či jej ke splnění povinnosti řádně vyzvat, jeho důkazní povinnost je pak omezena jen na to, co mu zákon ukládá, a v tomto ohledu žalobce předepsané náležitosti a důkazní povinnosti beze zbytku splnil. Jestliže správní orgán vyzve žadatele k prokázání obvyklého bydliště, neboť je toho názoru, že dosavadní důkazní prostředky předložené žadatelem předmětnou skutečnost neprokazují, musí být předmětná výzva dostatečně určitá, jinak nelze z jejího nesplnění dovozovat zákonné důsledky. Je nutno rovněž poznamenat, že vyzvat je možné jen k tomu, co zákon správnímu orgánu umožňuje a předepisuje. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně formuloval výzvu k prokázání obvyklého bydliště pouze obecně bez toho, aby konkrétně vymezil, jaké skutečnosti povahy skutkové, nebo právní brání žádosti vyhovět, nelze žalobci vytýkat, že by své důkazní povinnosti nedostál. Jestliže § 92 odst. 4 písm. d) ZSP ve svém příkladném výčtu dokladů, resp. důkazních prostředků, uvádí mimo jiné potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky a výpis ze živnostenského rejstříku, mohl žalobce oprávněn očekávat, že svou

povinnost k prokázání obvyklého bydliště splnil. Vydanou obecnou výzvou k prokázání obvyklého bydliště bez dostatečné konkretizace skutečností, které vyplynuly z provedení důkazních prostředků a které brání vyhovění žádosti, správní orgán I. stupně zatížil řízení vadou, která má zásadní vliv na zákonnost vydaného prvoinstančního rozhodnutí. Nastíněný procesní postup totiž svědčí o překročení pravomoci správního orgánu, neboť správní orgán vyzývá k tomu, co mu zákon neumožňuje. Dále je nutno namítat, že správní orgán I. stupně neuvedl, co je pro něho akceptovatelné ve vztahu k prokázání obvyklého bydliště, když jediným měřítkem je zákon a dostupná judikatura soudů ČR a Soudního dvora EU.

5. Postup, kdy správní orgán I. stupně a žalovaný se nevypořádají s námitkami žalobce dostatečným způsobem anebo vůbec, jako v tomto případě, dochází k porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je toho názoru, že v obecné rovině je odůvodnění rozhodnutí každého správního orgánu stále důležitější, poněvadž výrok a odůvodnění je nutné chápat jako celek.

6. Žalobce dále uvedl, že si dovoluje poukázat na § 87 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží cestovní doklad, doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, fotografie, doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a doklad o zajištění ubytování na území. Podle § 87n zákona o pobytu cizinců je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou, kterou cizinec prokazuje mimo jiné adresu pobytu na území České republiky (§87n odst. 2 téhož zákona). Na základě potvrzeného přechodného pobytu na území, kterým žadatel prokázal, že na území skutečně pobývá, může na základě své žádosti získat trvalý pobyt ve smyslu § 87h odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který zcela postačuje k získání řidičského oprávnění (samozřejmě včetně splnění dalších podmínek) bez toho, aby správní orgán zkoumal, zda cizinec na území České republiky skutečně pobýval (výjimky stanovuje § 87k zákona o pobytu cizinců). Současně nelze přehlédnout, že podle § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu platí, že: *„Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že ide o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno“*.

7. Jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění je podle § 82 odst. 1 písm. d) ZSP, že osoba má na území České republiky obvyklé bydliště. Žadatel, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, je povinen předložit doklad prokazující obvyklé bydliště nebo jiný důkaz k jeho prokázání. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, je obvyklým bydlištěm místo na území České republiky, kde fyzická osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou. Žalobce dále poukazuje zejména na § 92 odst.

4 písm. d) téhož zákona, podle kterého je dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele zejména potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, nájemní smlouva k nemovitosti, potvrzení o zaměstnání, výpis z živnostenského rejstříku. Z uvedeného je zřejmé, že zákonodárce stanovil demonstrativním a alternativním výčtem, jaké důkazní prostředky „zajišťují“ žadateli prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, pokud nemá na území trvalý pobyt.

8. Z napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, z jakých důkazů při svých úvahách vychází, a k jakým skutkovým závěrům žalovaný dospěl na základě provedení těchto důkazů, resp. jak se vypořádal žalovaný s námitkami odvolatele zejména ve vztahu ustanovení § 2 hh bod 2 zákona o silničním provozu. Se žalovaným je možné se ztotožnit v tom, že je zákonnou povinností správního orgánu prověřovat, zda žadatel o udělení řidičského oprávnění v ČR má skutečně na území České republiky obvyklé bydliště. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však není vůbec zřejmé, zda vůbec a jakým způsobem žalovaný prověřoval obvyklé bydliště žalobce v České republice, pomineme-li procesní vady řízení uvedené výše. Samotné konstatování, že na uvedené adrese nebyl žalobce zastížen, jak je známo z úřední činnosti správního orgánu, je nedostačující. Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný nejenomže nesprávně zjistil skutkový stav, k jehož zjištění dospěl na základě procesně vadného postupu, ale současně Rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení.

9. Žalobce opakuje, že předložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, výpis ze živnostenského rejstříku ve vztahu k podnikání na území ČR, aktuální pracovní smlouvu s dodatkem s tím, že závislou pracovní činnost vykonává v SRN a doklad o daňovém identifikačním čísle. Žadatel tak splnil podmínky pro prokázání obvyklého bydliště stanovené alternativně zákonem o silničním provozu v § 92 odst. 4 písm. d) doložením osobních a profesních vazeb ve vztahu k § 2 hh bod 2 ZSP. Žalovaný nesprávně uvádí, že žalobce předložil pouze potvrzení o přechodném pobytu, pomíjí při tom další důkazy předložené žalobcem. Žalobce poukazuje na to, že ve smyslu § 109 odst. 8 písm. g) ve vazbě na § 2 hh bod 2 ZSP je obvyklé bydliště prokázáno i v případě, kdy žadatel paralelně vykonává živnost, podnikání či závislou pracovní činnost na území jiného státu, což je přesně tento případ. Žadatel tuto skutečnost jednoznačně podložil předloženými listinami s tím, že se zdržuje na území 2 států Evropské unie. Ve smyslu rozsudku čj. As 47/2013-68 Nejvyššího správního soudu má právo se euroobčan svobodně pohybovat na území Unie bez omezení, tentýž rozsudek jasně deklaruje, že obvyklý pobyt na území ČR je obhajitelný, pokud žadatel prokáže dalšími listinami, že má vazby k České republice. Je rovněž na místě odkázat na pasáž z tohoto rozsudku, která potvrzuje, že žadatel nemusí vůbec na místě hlášeného pobytu být zastížen a pravidelně pobývat, jeho právem je bydlet i kdekoli jinde. Žalobce je přesvědčen o tom, že doložil všechny podklady k prokázání obvyklého bydliště. Jako účelové a nepravdivé hodnotí to naznačení žalovaného, že si přechodný pobyt zřídil jen pro účely získání řidičského oprávnění a že přechodný pobyt na území ČR nemá. Stejně lze hodnotit výklad ohledně nedostatečného prokázání obvyklého bydliště. Žalobce je toho názoru, že žalovaný se snaží argumentovat přenesením důkazního břemene na žalobce stran prokázání obvyklého bydliště, de jure tak aplikuje § 3 správního řádu. V případě takových pochybností je naopak na správním orgánu, aby takovou důvodnou pochybnost prokázal. Žalobce doložením dalších podkladů tuto pochybnost vyvrátil, vycházejí z díky ustanovení § 109

odst. 8 písm. g) ZSP. Žalovaný si přitom počíná a případ interpretuje tak, že povinností žalobce je prokázat pobyt na místě hlášeného pobytu každý ze 185 dnů v jednom kalendářním roce, to je však omyl. Ve smyslu ust. § 2 hh bod 2. ZSP je obvyklé bydliště prokázáno i tím, že se na místo bydliště pravidelně žadatel vrací s tím, že předloženými listinami prokázal osobní vazby (má zajištěný pobyt nájemní smlouvou a fakticky tuto možnost využívá, když nelze pominout i profesní vazby, vše podle zřetelné dikce ust. § 109 odst. 8 písm. g) ZSP). Není pravdou, že žalobce předložil jen potvrzení o přechodném pobytu.

10. Dále žalobce uvádí, že argumentace, kterou volí žalovaný, svědčí o podjatosti, diskriminačním přístupu a nezdvořilosti, žalovaný si neuvědomuje, že má povinnost rovného přístupu, že je vázán principem dobré správy, nemůže se unášet emočními výlevy. Naopak argumentace, kterou užívá žalobce, je opřena o judikaturu Nejvyššího správního soudu, tudíž žalovaný si sám sobě „podřezává větev“, když ji považuje za nesmyslnou. Neslýchaná je pak spekulace o tom, že se žadatel dopouští přestupku. Žalobce naopak udělal vše, co mu předepisuje zákon a brání se naprosto legální cestou, když vyjmenovává námitky proti napadenému rozhodnutí, které považuje za nezákonné. To, že žalovaný svou roli neunáší a volí pojmy za hranou profesionality a dobrého vkusu, nejde ke cti žalovaného. Je těžké pak oponovat argumentaci žalovaného, že předložené listiny jsou nedostačující, zákon je sice vyjmenovává, avšak to k prokázání nestačí apod., to je zavádějící odůvodnění, které nemá oporu v zákoně. Naopak celým balíkem listin prokázal žalobce, že jeho obvyklé bydliště existuje a žalobce vyhovuje náležitostem zákona o silničním provozu a duchu příslušné směrnice EU. Dle názoru žalobce se jedná o diskriminační akt a ohýbání práva ze strany žalovaného orgánu, kterému nepostačuje žádný důkaz, protože se zjevně zařekl, že řidičské průkazy občanům Německa vydávat nebude, aniž umí číst v rozsudcích. I ve smyslu ustálené judikatury ve věcech trestních (viz např. usnesení MS v Praze čj. 5 To 324/2012) platí, že důvodné pochybnosti musí být reálné a praktické, pro něž existují pádné a rozumně přijatelné důvody, nepostačují pochybnosti nepodložené, efemérní či hypotetické, pochybnosti nesouladné s evidencí soudcovské i lidské zkušenosti a praktického rozumu. Tyto závěry lze aplikovat i na správní řízení.

11. Nutno rovněž poukázat na to, že ustanovení § 3 vždy musí být vykládáno a používáno ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu s tím, že na prvním místě je nutno uvést zásadu zákonnosti. Tato zásada předepisuje povinnost správních orgánů chovat se, jednat a postupovat v souladu s právními předpisy, s právním řádem. Tato zásada klade důraz na to, aby v činnosti správních orgánů bylo důsledně postupováno podle správního řádu, včetně důsledného respektování příslušné speciální procesní úpravy. Zatímco pro správní orgány, které ve věci rozhodují či jinak konají, platí, že mohou jen to, k čemu je zákony výslovně oprávněny (k tomu srov. rozsudek MS v Praze ze dne 26.1.2007, čj. 8 Ca 224/2005-31), u dotčených osob naopak platí, že mají dovoleno vše, co nemají zákonem zakázáno. Jestliže tedy správní orgán na úkor ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) ZSP vyžaduje další podklady k prokázání obvyklého bydliště, ačkoliv speciální zákon jasně stanovuje prokázání obvyklého bydliště těmito podklady, jedná se zřetelně o zneužití pravomoci pro porušení zásady legality, popř. zneužití hranice správního uvážení.

12. Žalobce dále uvedl, že považuje za nezpochybnitelné, že prokázal existenci obvyklého bydliště na území ČR, a to kromě dokladů o zajištění ubytování a hlášení přechodného pobytu

v Karlových Varech existencí živnostenského podnikání a registrací DIČ, existencí pracovního poměru na území jiného členského státu, tj. dalšími listinami kromě evidence pobytu, jak i káže rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.10.2012, č.j. 57 A 5/2011-55, a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 47/2013-68. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 47/2013-68 mimo jiné připouští, že žadatel, pokud to i tvrdí, což tvrdí a dokazuje žalobce v právě sledované věci, je oprávněn pobývat na území dvou států Evropské unie, což je i v souladu s právem volného pohybu osob. Na území těchto dvou států se tedy volně žalobce pohybuje a nemůže mu v tom být bráněno nebo tato skutečnost vykládána k tíži žalobce. Věc tak spočívá na chybném právním posouzení a nesprávném skutkovém zjištění. Je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud judikoval v rozhodnutí č.j. 1 As 24/2011-79, že rozhodující pro vydání rozhodnutí je stav v době vydání rozhodnutí, což koresponduje i s dikcí ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu. Taktéž jsou irelevantní a nepřiléhavé rozsudky ESD ve věci C-329/06 a C-343/06, na které odkazuje správní orgán II. stupně, neboť tyto rozsudky se týkají uznání řidičských oprávnění jednoho členského státu v jiném členském státu Unie. Tyto rozsudky jsou pro věc nevýznamné. Na věc je naopak nutno aplikovat aktuální a přílehavou judikaturu ESD, a to např. rozsudek soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10, která zakotvuje povinnost příslušného členského státu po prokázání obvyklého bydliště udělit řidičské oprávnění, nelze argumentovat tím, že na území Německa by musel žadatel projít lékařsko-psychologickým vyšetřením a že obchází příslušné právní normy. Citace: „*Je třeba zdůraznit, že skutečnost, že držitel řidičského průkazu pobýval v daném členském státě s cílem využít méně přísné právní úpravy podmínek vydávání řidičských průkazů, je inherentní výkonu práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, které je přiznáno občanům Unie čl. 2 odst. 1 SFEU a uznané směrnicemi 91/439 a 2006/126 a sama o sobě neumožňuje prokázat nedodržení podmínky obvyklého bydliště, jak je stanovena v čl. 7 odst. 1 písm. b) a čl. 7 odst. 1 písm. e) uvedených směrnic, která odůvodňují odmítnutí členského státu uznat řidičský průkaz vydaný v jiném státě.*“ Podobně je nutno odkázat na rozsudek ESD ve věci C-419/10 Wolfgang Hoffmann vs. Freistaat Bayern a jiné rozsudky ESD, které stanovují povinnost členského státu uznat řidičské oprávnění z jiného státu, pakliže je obvyklé bydliště prokázáno. Žalovaný se omezil v argumentaci na judikaturu ve vztahu pouze k doložení 185 dnů pobytu, ovšem ve vztahu k žalobci je obvyklé bydliště dokládáno a prokázáno bez ohledu na ustanovení § 2 hh) bod 1 ZSP, neboť žalobce jako žadatel jednoznačně splňuje ustanovení § 2 hh) bod 2 ZSP výkonem závislé práce na území RN, když na území ČR se taktéž zdržuje a podniká, čemuž mu nesmí být bráněno, resp. tato skutečnost nesmí být vykládána v jeho neprospěch. V této situaci jde právě o otázku prokázání obvyklého bydliště. Český zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu o silničním provozu zřetelně uvádí, že obvyklé bydliště je možné velice jednoduše prokázat, k tomu i zákonodárce zvolil patřičnou dikci, kterou se řídil i žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy měl žalobce možnost nezpochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území ČR množstvím jím navržených důkazů. Nic takového žalobce nenavrhnul, ani neprokázal tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území ČR. Z dikce § 2 písm. hh) ZSP je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný

polemiky žalobce o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR postačuje předložení vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území ČR, výpisu z živnostenského rejstříku, v němž je uvedena adresa pobytu žalobce na území SRN, se vznikem oprávnění podnikat na území ČR od 30.7.2013 s místem podnikání na shodné adrese povoleného přechodného pobytu (od data 29.7.2013), bez dalšího rozhodnutí o registraci pro fyzické osoby od Finančního úřadu, územního pracoviště v Karlových Varech, na jméno odvolatele ze dne 9.9.2013 bez dalších návazností na skutečné podnikání na území ČR a prokázání osobních vazeb k území ČR, za liché. Namísto zákonem dané součinnosti, vede žalobce spor se správním orgánem o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokázání splnění zákonné podmínky obvyklého bydliště na území. Skutečnost, kdy žalobce setrvává na svém výkladu splněné podmínky obvyklého bydliště „pro vydání“ řidičského průkazu ČR, kdy výzvu správního orgánu I. stupně rozporoval, na povinnou spolupráci ve smyslu označení důkazních prostředků na podporu svého tvrzení o obvyklém bydlišti na území ČR reagoval negativně, žádné další důkazní prostředky, které by splnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště nezvratně prokazovaly, ani nedoplňil, ani nenavrhnul a dle jeho vyjádření založených ve spise, navrhnout nehodlal, trvalý pobyt na území ČR nemá, nedal tak správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost, než žádost zamítnout.

14. K žalobcem vyslovenému procesnímu pochybení správních orgánů při posuzování žádosti a tvrzení žalobce, že výzva k doplnění žádosti byla formulována obecně, bez dostatečné konkretizace skutečnosti, které „vyplynuly z provedení důkazních prostředků“ a které brání vyhovění žádosti, žalovaný uvedl, že kromě zákona o silničním provozu vychází z ustanovení správního řádu, kde je procesní povinnost účastníků řízením označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení „silnější“ v řízení o žádosti. Z povahy věci dost dobře ani nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti vydáním řidičského průkazu ČR. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (viz § 50 odst. 1 správního řádu). Podkladem pro rozhodnutí byly rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal a má k dispozici při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti, o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti, známé z úřední činnosti, nedokazují, posoudil okolnosti podané žádosti za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy. Žalovaný setrvává na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt), respektive žalobce nenavrhnul takový důkazní prostředek nebo prostředky, které by ve svém souhrnu skutečnost o obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly. Tento fakt posoudil žalovaný jako existenci skutkové povahy, která neumožňuje žádosti vyhovět, tzn., žalobce na výzvu správního orgánu reagoval negativně a důvodné pochybnosti o plnění podmínky obvyklého bydliště na území

ČR vyvrátit nehodlal, kdy je nadále přesvědčen o dostatečnosti předložených listinných podkladů.

15. Dle žalovaného oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) a s vydáním řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k neochotě žalobce se správním orgánem účinně spolupracovat, bezpředmětná. Podle čl. 7 bod 1. Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech, řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům, kteří ... b) mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce (vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby) na území ČR navrženy či předloženy nebyly. Žalovaný proto trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

16. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

17. Žaloba není důvodná

Právní hodnocení

18. Na základě ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

19. Co je nutné rozumět pod pojmem „obvyklé bydliště na území České republiky“ je stanoveno v ustanovení § 2 písm. hh) ZSP. Obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné

činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

20. Chtěl-li být žalobce se svojí žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště.

21. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“.

22. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věta první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.

23. Žalobce v průběhu správního řízení konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Svoji obranu ve správním řízení založil pouze na právním názoru, že doložil-li některou z listin uvedených v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. § 109 odst. 8 písm. g) ZSP, prokáže existenci „obvyklého bydliště na území České republiky“. Vyplývá tak například z odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kde žalobce uvedl: „Z gramatického a jazykového výkladu ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu je zcela zřejmé, že se jedná o výčet demonstrativní a že důkazní prostředky jsou stanoveny alternativně, přičemž žadatel má v zásadě na výběr, jaký důkazní prostředek k prokázání obvyklého bydliště v české republice ve smyslu § 2 písm. hh) předloží“, nebo že: „Žadatel je proto přesvědčen, že požadavek správního orgánu na doložení dalších dokladů o pobytu žadatele na území České republiky a dosavadní právní závěry správního orgánu, že žadatel nedoložil osobní vazby k obvyklému bydlišti ve smyslu ust. § 2 hh) zákona o silničním provozu není správný. Žadatel si dovoluje opět poukázat na to, že znění zákona o silničním provozu je zcela jednoznačné a nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, co slouží jako doklad k prokázání obvyklého bydliště žadatele. Alternativně těmito doklady mohou být např. potvrzení o přechodném pobytu, popřípadě výpis z živnostenského rejstříku žadatele. Žadatel předložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, včetně potvrzení Ministerstva vnitra o podané žádosti, které dokládá jeho pobyt v ČR od 010.7.2013 a výpis z živnostenského rejstříku dokládající jeho profesní vazby od 30.07.2013, splnil tak podmínky pro prokázání obvyklého bydliště stanovené alternativně zákonem o silničním provozu v ust. § 92 odst. 4 písm. d).“ .

24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.11.2013, č.j. 6 As 47/2013-68 (dostupný na www.nssoud.cz), v bodě 12 dospěl k závěru, že „pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“. V bodě 14 rozsudku pak uvedl, že „totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt“.

25. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“.

26. Je tomu tak ze zcela prostého důvodu. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „adrese místa hlášeného pobytu na území“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána „adresa místa hlášeného pobytu na území“ tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese „obvyklé bydliště na území České republiky“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

27. Předloží-li žadatel výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti nebo nájemní smlouvu k nemovitosti, znamená tato skutečnost, že je oprávněn tuto nemovitost užívat, nikoli však skutečnost, že ji skutečně užívá. Předloží-li žadatel výpis z živnostenského rejstříku, znamená tato skutečnost, že je oprávněn na základě živnostenského listu podnikat, nikoli skutečnost, že v místě podnikání skutečně podniká.

28. V tomto duchu je proto nezbytné vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím

obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Žalobcem předložené výpisy ze živnostenských rejstříků tak dokládají, že žalobce má právo podnikat, avšak ne skutečnost, že a kde skutečně podniká. Totéž platí pro výklad obdobně formulovaného ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

29. Správní orgány tudíž v odůvodnění svých rozhodnutí dospěly ke správnému právnímu závěru, když prvoinstanční orgán například na str. 3 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že *„žadatel v rámci podání doložil k prokázání obvyklého bydliště na území ČR potvrzení o přechodném pobytu, kopii výpisu z živnostenského rejstříku, kopii rozhodnutí o registraci z Finančního úřadu pro Karlovarský kraj, Územní pracoviště Sokolov. Správní orgán nepopírá skutečnost, že žadateli byl povolen přechodný pobyt na území ČR, nicméně doložené dokumenty dle správního orgánu dostatečně neprokazují, že se na adrese přechodného bydliště skutečně min. 185 dnů v kalendářním roce zdržuje z důvodu osobních a procesních vazeb, případně se tam z důvodu osobních vazeb pravidelně vrací, tak aby byla splněna podmínka obvyklého bydliště v souladu s ust. § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“*. Žalovaný pak na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Odvolatel především vytrhává jednotlivá ustanovení zákona o silničním provozu z kontextu a snaží se přizpůsobit význam zákona účelu domoci se řidičského průkazu ČR, aniž by reflektoval povinnost splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR dle zákona o silničním provozu.“* Uvedl rovněž, že *„správní orgán I. stupně má dle správního řádu povinnost zjišťovat, zda úředně evidovaný pobyt odvolatele na území ČR, je jeho obvyklým bydlištěm ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh, jak vyžaduje zákon o silničním provozu a směrnice EU o řidičských průkazech“*.

30. Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání *„obvyklého bydliště na území České republiky“* postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. § 109 odst. 8 písm. g) ZSP. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území *„obvyklé bydliště na území České republiky“*. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Žalobce tak nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností. S ohledem na zvolený způsob obrany, žalobce objektivně ve správním řízení ani žádné další důkazní návrhy vznášet nechtěl, když vycházel ze závěru, že vše již prokázal listinami jím předloženými.

31. Přesto je vhodné upozornit na to, že výzvou prvoinstančního orgánu ze dne 21.1.2014 byl žalobce krom jiného vyzván v souvislosti s prokázáním obvyklého bydliště k prokázání osobních vazeb k místu bydliště na území České republiky, přičemž mu byl současně podrobně vyložen pojem *„obvyklé bydliště na území České republiky“*. Na základě této výzvy bylo žalobci srozumitelně sděleno, k prokázání jaké skutečnosti má povinnost navrhnout důkazy a z jakých ustanovení tato skutečnost vyplývá. Žalobci nic nebránilo, aby výzvě vyhověl. Soud má za to, že pro osobu, která se na území České republiky opravdu zdržuje

v rozsahu požadovaném zákonem o silničním provozu, nemůže být problém popsat a prokázat podstatu a rozsah svého pobytu na území České republiky a tvrzené skutečnosti následně prokázat. Volba důkazních prostředků je zcela na žadateli. Žalobce na výzvu reagoval argumentací naprosto shodnou s argumentací uplatněnou v žalobě s tím, že na základě předložených listin „*doložil vazby a musí mu být vydán řidičský průkaz ve lhůtě 20-ti dnů.*“

32. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinni žalobci sdělovat, jaké konkrétní skutečnosti vyvolávají pochybnosti o prokázání existence „*obvyklého bydliště žalobce na území České republiky*“. Toto by byli povinni učinit teprve tehdy, pokud by žalobce předložil takové důkazy, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru o prokázání „*obvyklého bydliště na území České republiky*“. Teprve tehdy, pokud by i za této situace správní orgány chtěly rozporovat existenci „*obvyklého bydliště žalobce na území České republiky*“, bylo by jejich povinností uvést skutečnosti nebo provést důkazy, které by byly způsobily tuto skutečnost vyvrátit. Vzhledem k tomu však, že žalobce jím předloženými listinami existenci „*obvyklého bydliště na území České republiky*“ neprokázal, nemohl být tvrzeným způsobem nijak zkrácen na svých právech.

33. Správní orgán I. stupně přesto tyto pochybnosti jasně vyjádřil, a to na straně 3 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, kde uvedl: „*Správní orgán také vycházel ze skutečnosti, že dle sdělení získaného prostřednictvím MD ČR, vystaveného obcí Freiesteinu, Spolková republika Německo, má žadatel stále svou životní základnu v SRN na adrese: ... Spolková republika Německo, kde žije od 07.11.1995. Správní orgán má za to, že předložené doklady, které by měly prokázat obvyklé bydliště žadatele na území ČR tuto skutečnost neprokazují, neboť při pobytových kontrolách na adrese ... nejen že zde nebyl nikdo zastížen, ale ani na této adrese není záznam o provozovně, která by zde dle výpisu z živnostenského rejstříku měla být. Skutečnost, že jediným důkazem toho, že se žadatel zdržuje na jím uvedené adrese, je jeho jméno na dlouhém seznamu cizinců umístěném na schránce, nepovažuje správní orgán za prokázání obvyklého bydliště na území ČR. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby, a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato skutečnost je podpořena sdělením města F., kde je uvedeno, že žadatel má v SRN trvalý pobyt, svoji životní základnu. Přípisem ze Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve F. bylo správnímu orgánu také sděleno, že žadatel se dne 26.06.2013 svého řidičského oprávnění při řízení o odnětí dobrovolně vzdal. Pro jeho vrácení by žadatel musel v SRN kvůli drogám doložit kladný lékařsko-psychologický posudek. Žadatel se ke správnímu orgánu nikdy osobně nedostavil, což vyvolává další důvodnou pochybnost o tom, že se v České republice nezdržuje.*“ Není správné tvrzení žalobce, že správní orgány v průběhu správního řízení své výhrady a pochybnosti o průkaznosti předložených listin nevznesly. Přesto žalobce i nyní v žalobě uplatněné námitky založil na svém nesprávném právním názoru, nikoli na snaze tyto výhrady a pochybnosti relevantním způsobem rozptýlit.

34. Soud má dále za to, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů z důvodů nevypořádání odvolacích námitek žalobce. Podstatou sporu mezi žalobcem a správními orgány bylo, zda doložením žalobcem předložených listin byla prokázána existence „*obvyklého bydliště na území České republiky*“. Správní orgány tuto otázku

posoudily v odůvodnění svých rozhodnutí zcela v souladu se zákonem, když dospěly k závěru, že tomu tak není. Žádost žalobce tak ve správním řízení, stejně tak jako žaloba v řízení soudním nemohly být shledány důvodnými.

35. Pokud jde o rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 1.3.2012 ve věci C-647/10 a ze dne 26.4.2012 ve věci C-419/10, žádný z těchto rozsudků ve prospěch žalobcem zastávaného právního názoru nesvědčí.

36. V prvním ze zmíněných rozsudků bylo rozhodnuto, že „1) Článek 1 odst. 2 ve spojení s čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech, jakož i čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě hostitelského členského státu, která tomuto státu umožňuje odmítnout uznat na svém území řidičské oprávnění udělené jiným členským státem, pokud držitel tohoto oprávnění nebyl ze strany hostitelského členského státu předmětem žádného opatření ve smyslu uvedeného čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 nebo čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, ale bylo mu v tomto státě odepráno vydání prvního řidičského průkazu z důvodu, že nesplňuje, podle úpravy tohoto státu, tělesné a duševní požadavky pro bezpečné řízení motorového vozidla. 2) Uvedená ustanovení musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání právní úpravě hostitelského členského státu, která tomuto státu umožňuje odmítnout uznat na svém území řidičské oprávnění udělené jiným členským státem v případě, že je prokázáno na základě nesporných informací pocházejících od členského státu vydání, že držitel řidičského průkazu v době vydání tohoto průkazu nesplňoval podmínku obvyklého bydliště stanovenou v čl. 7 odst. 1 písm. b) směrnice 91/439 a čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice 2006/126. V tomto ohledu nemůže okolnost, že tyto informace jsou předány členským státem vydání příslušným orgánům hostitelského členského státu nikoliv přímo, ale pouze nepřímo, formou sdělení třetích osob, sama o sobě vyloučit, že tyto informace mohou být považovány za informace pocházející od členského státu vydání, za předpokladu, že pocházejí od orgánu posledně uvedeného členského státu. Úkolem předkládajícího soudu je ověřit, zda informace získané za takových okolností, jako jsou dány ve sporu v původním řízení, mohou být považovány za informace pocházející od členského státu vydání, jakož i popřípadě vyhodnotit uvedené informace a posoudit s ohledem na všechny okolnosti sporu, který mu je předložen, zda představují nesporné informace prokazující, že držitel řidičského průkazu neměl v době, kdy mu byl řidičský průkaz vydán, na území členského státu vydání své obvyklé bydliště“.

37. Ve druhém ze zmíněných rozsudků bylo rozhodnuto, že „Článek 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (přepřacované znění) musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát v období, kdy pro držitele průkazu vydaného jiným členským státem neplatil zákaz žádat o nový řidičský průkaz, a i přesto, že podmínka obvyklého bydliště na území posledně uvedeného státu byla splněna, odmítl uznat platnost tohoto řidičského průkazu, pokud byl danému držiteli na území prvního členského státu předchozí řidičský průkaz odňat“.

38. Z citovaných rozsudků nevyplývá, že by k prokázání existence „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačovalo pouze předložení některé z listin uvedených v zákoně o silničním provozu. Předmětem těchto rozsudků byl otázka uznávání již udělených řidičských průkazů, nikoli otázka podmínek pro udělení řidičského oprávnění.

Závěr

39. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

V. Náklady řízení

40. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová